

SOLEMNITAT DE LA NATIVITAT DE LA MARE DE DÉU
Homilia del P. Abat Josep M. Soler
8 de setembre de 2017
Mi 5, 1-4; Rm 8, 28-30; Mt, 1-16.18-23

El profeta Miquees, germans i germanes estimats, ens ha descrit la situació que experimentaven els homes i dones del poble de la primera aliança, al s. VI abans de Crist: *els tindrà abandonats fins que la mare haurà tingut un fill*. No els diu quan vindrà aquesta *mare* ni qui serà. Passaven els reis, passaven les generacions, i aquella *mare* no apareixia. I la sensació d'abandó augmentava. Les paraules del profeta, tot amb tot, deixaven clar que aquest *fill* seria de la família reial de Judà, i per tant, de la descendència de David. Hauran de tenir esperança i això durant uns tres-cents anys, al llarg de diverses generacions, per tant. Gairebé des de la meitat de la llista de noms de la genealogia de Jesús que hem escoltat a l'evangeli. Perquè Miquees exercí el seu ministeri profètic en temps del rei Acaz.

Els tindrà abandonats, deia el profeta; no pas en el sentit que Déu es desentengués del seu poble o de la humanitat entera, sinó en el de què Déu esperava a dur a terme el seu pla a causa de la infidelitat del poble. No és estrany, doncs, que la pregaria insistent d'aquells creients reprengués la súplica dels salms: *pastor d'Israel, escolteu-nos; desvetlleu el vostre poder i veniu a salvar-nos* (Ps 79, 1.3); havíeu jurat a David: *t'he creat per sempre una dinastia, mantindré per sempre el teu tron; [...] però ara l'abandoneu i el rebutgeu. [...] Fins quan, Senyor estareu amagat?* (Ps 88, 5.39.47); *Desperteu-vos. Senyor! Per què dormiu? [...] Per què ens amagueu la mirada? Desvetlleu-vos* (Ps 43, 24-25). No sols Israel, sinó tots els pobles volien alliberar-se de les tenebres que els cobrien i ser il·luminats per la llum divina (cf. Is 60, 1-3). Tota la humanitat desitjava, d'una manera conscient o no, la vinguda alliberadora d'aquell *fill* i, per tant, que aparegués primer aquella *mare* (cf. Antífona major de vespres del 22 de desembre).

Quan vindria *la mare* el fill de la qual posaria fi a l'abandó en què Déu els tenia? Aquesta *mare* va venir no pas enmig d'esclats extraordinaris sinó en la senzillesa d'una família plena de fe i d'esperança. Avui en celebrem el naixement. Tota l'Església, d'un cap a l'altre de la terra, s'alegra del naixement de Santa Maria perquè és *la mare* de Jesucrist el Senyor; d'aquell que, amb autoritat divina, *farà de pastor* de tots els fills de Déu, per tal d'agermanar-los en *la pau*. Jesús, descendent de David a través de Josep, tal com hem sentit a l'evangeli, va rebre el *tron de David* en una reialesa humil, desposseïda de tot poder temporal, però amb un *regnat que no tindrà fi* i que abastarà tota la humanitat (cf. Lc 1, 32-33).

Celebrem, doncs, el naixement de Santa Maria. Aquella que ha portat la benedicció a tothom en posar al món el Fill de Déu fet home. Ella, d'altra banda, no ha estat un instrument passiu sinó que ha col·laborat intensament amb tot el seu dinamisme espiritual a l'obra de l'encarnació. Per això avui proclamem sortosa aquella que havia de dur en les seves "entranyes el Fill de l'etern Pare". La importància del naixement d'aquella nena passà desapercebut als ulls de la gent, però no pas als de Déu. Déu, que és ric en l'amor, l'havia feta plena de gràcia des dels inicis de la seva existència, abans que ella tingués capacitat de coneixement. Després, el poble cristià anà descobrint la importància i la grandesa de Maria i començà a lloar Déu pel seu naixement perquè era l'inici de la salvació de la humanitat que Jesucrist duria a terme.

A mida que anà creixent, Maria anà corresponent a la gràcia excepcional que havia rebut de Déu. Anà aprenent les exigències de l'amor oblatiu que porta a servir, a viure per als altres. En el cas d'ella, a més, a viure tota lliurada a la persona i a la missió de Jesucrist, des que el va concebre en les seves entranyes fins al final de la seva vida a

la terra quan el testimoniava en l'Església naixent de Jerusalem. Acceptant ser *mare* del Fill de Déu perquè com a home compartís la nostra existència, havia acceptat una vocació que ella no havia escollit però que havia acollit amb tot l'amor i amb tota la disponibilitat per respondre al pla de Déu i contribuir a la redempció de la humanitat. Li ho hem d'agrair i l'hem de prendre com a model de la nostra donació als altres.

El *Fill* d'aquesta *mare*, deia el profeta, portarà *la pau* perquè ell mateix *serà la pau*. I anunciava que aquesta obra pacificadora serviria per unir *els germans* d'un mateix *poble* que s'havien separat. Tots prendrien aquest *Fill* per *pastor*, per guia, per cap del poble de l'Aliança. Aquesta és l'obra que ha fet Jesucrist i que l'Església, ajudada per ell, continua fent en el món. Fent obra de *pau*, treballant a favor de la justícia i de la fraternitat en el si de cada *poble* i entre tots els pobles. Fent obra de *pau*, també, a l'interior de les persones, inculcant la paraula de l'Evangelí i mostrant el rostre misericordiós de Déu.

Celebrem amb joia la Festa Major de Montserrat, posat des dels seus inicis del s. XI sota el patronatge de la Nativitat de la Mare de Déu. I disposem-nos a acollir, en el sagrament de l'Eucaristia, el Príncep de la *pau*, Jesucrist, fruit beneït de les entranyes de Santa Maria, tot posant-nos sota el seu guiatge de *bon pastor*.